

Những năm tôi trú tại xứ người tại tiểu bang California đã là trong trí nhớ chúng tôi một hình ảnh thật khó quên, vì hình ảnh ấy chứa đựng rất nhiều ý nghĩa đối với những người tị nạn VN nào còn thấy xúc động, thấy hân hoan mỗi khi được gặp một người Việt khác. Vào mùa đông, đôi khi tôi trở lại nhà giá, lúc ấy chứa tôi 6 giờ sáng, chúng tôi nhón lên gặp một bà mẹ Việt Nam đã cao niên một mình lái taxi đi bộ trên một lối đường phố của thị trấn Costa Mesa. Tiếng dép của bà cứ nghe rất rõ trong buổi sáng yên lặng, lúc mà người còn đang ngủ say sưa. Ý thức của bà cứ làm cho chúng tôi nhón ra ngay được rằng bà là người Việt, đặc biệt là chiếc khăn vuông đen chụp trên đầu. Vào giờ vắng vẻ và lạnh lẽo ấy, chỉ có tiếng chuông liêng là tiếng nhà thờ thì mới có thể kéo được một bà mẹ Việt già nua ra khỏi sự ấm cúng của gia đình. Cũng vào giờ ấy, tôi nhón lên trên đường phố, có nhón lên bà mẹ Việt khác cũng đang lúi lúi đi bộ trong buổi sáng vắng vẻ dưới ánh nhà thờ. Các bà mẹ này muốn dành thời giờ tốt đẹp nhất trong ngày cho việc thờ phụng của họ. Đó là hình ảnh của Đức Tin theo truyền thống của Việt Nam, hình ảnh những bà mẹ Việt Nam hiền hòa muôn đời. Tại San Jose, chúng ta có cả trăm bà mẹ Việt hiền hòa như thế.

Chính vì hiền hòa như thế nên đời quen gọi những người dân Việt ấy là “thờ phụng bé miêng”, một quan niệm sai lầm về sự chấp nhận của người dân Việt Nam, và quan niệm sai lầm ấy đã ảnh hưởng tới sự coi trọng ý chí bất khuất tiềm ẩn trong lòng mỗi người dân Việt. Cái bề ngoài rất hiền hòa của người dân Việt đã làm cho những người thuộc các nền văn minh khác tin rằng muốn ăn hiếp hoặc bắt chết những người dân VN thì thật là dễ dàng.

Đám thờ dân đời tôn giáo tại San Jose cũng như đã tạo hào “hiền rất rõ tâm lý và triết lý sống của người Việt” cho nên mỗi hăng hái dùng mỗi hình thức bạo lực để mở đường cho sự văn hóa của người Việt. Bây giờ, hai năm sau khi đám thờ dân ấy dùng mỗi thờ để an thờ phụng nên, mỗi khí giới được hời nhợt mà cuộc sống văn hóa kia lại càng ngày càng hiện ngang, chính nghĩa ngày càng sáng ngời thì người ta có thể thấy một kết luận tạm là những người dân Việt hiền hòa, nhợt là những bà mẹ Việt vô cùng hiền lành, với vẻ bề ngoài rất chấp nhận, đã từng cho bọn thờ dân bài học rất thấm thía về sự đời sống với người Việt, mà cuộc sống những người Việt này ở trong một tình thế rõ ràng là bất lợi: không lãnh thổ, không có chính phủ, kinh tế rất thấp kém, và hoàn toàn lệ thuộc luật pháp người. Những người Việt “thờ phụng bé miêng” kia đã gọi bọn thờ dân đời tôn giáo một thông điệp không “thờ phụng bé miêng” chút nào: bây giờ, mỗi khi lâm lều dùng tôn giáo bắt chết người tị nạn VN để ép họ phải chấp nhận nguỵ nhận của họ, dùng tôn giáo để làm bình phong cho hai chế Việt Nam thì sự chấp nhận chuốc lấy thất bại và nhục nhã.

Chợ ng 9 - Chính Khí Ca 1986

Tác Giả: Ph m Kim Vinh

Thứ Hai, 05 Tháng 10 Năm 2009 13:59 - Last Updated Chúa Nhật, 03

Tháng 1 Năm 2010 13:21

Ngày 19-6-88, phái đoàn giáo dân San Jose đến La Mã tham dự Đại Lễ Tôn Vinh Hiến Thánh 117 Anh Hùng Liệt Đạo Việt Nam. Trong dịp này, Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đã tuyên bố: "Tôi biết rằng anh chị em giữ mãi trong tâm hồn lòng trung thành sâu xa đối với quê hương Việt Nam, với dân tộc và với nền văn hóa của anh chị em".

Tr v M C L C * H T